

Ko so kralji odšli, rekla je Katarinka, da óni bradati Gašpar nihče drug ni, kakor Svitkarjev Andrejček, ker mu je ona v oči pogledala, pa se jej je nasmijal. A Jožek še vedno ne veruje, da bi to bili sosedovi, nego zatrjuje, da so to óni isti sv. trije kralji, ki so bili prišli v betlehemeski hlevce sveto dete Jezuska molit in mu darovat.

Dokaj je bilo še razgovora pri večerji. Vsak je zatrjeval svojo. Marcek, ki je celó dejal, da vse tri pozná, pa mu niso hoteli verovati ne oče ne mati — kakó bi mu neki verojel Jožek — dejal je naposled: „Nu, če bi to bili pravi kralji, kje pa imajo miro, kadilo in zlato? Ti trije le pobirajo, če jim kdo kaj dá; tudi kruha radi vzamejo.“

„Ti si pa moder, ti,“ reče mati Korénovka in pogleda očeta z veselim nasmehom, da ima tako modrega sinka, kakor je njen Marcek.

A oče Korén reče: „Tudi vi, otroci moji, nimate zlatá, srebra, ne drugih dragocenih stvari, kakor so je imeli sv. trije kralji; pa imate nekaj družega, kar je ljubemu Bogu mnogo dražje in ljubše od srebrá in zlatá. To so vaša nedolžna srčeca, ki so polna ljubezni in žive vere do Boga. Zatorej idite in darujte je ljubemu Jezusu, ki se je porodil v betlehemeskem hlevcu. On bode ta darek rad vzprejel in šel v vaša srca, da v njih ostane. Božje dete Jezus ima najraje nedolžna otročja srca, ki so polna žive vere in ljubezni do Bogá. Zatorej ljubite dragega Jezusa, verujte vánj in klanjajte se mu, ker je prišel na ta ubožni svet, da bi nas odkupil od večnega pogubljenja.

I. T.

Praznik sv. treh kraljev.

Práznik sv. treh kraljev šteje se k najstarejšim in največjim praznikom naše katoliške cerkve. Ob času Kristovega rojstva se je bila pogubila mej narodi vera v jednega pravega Boga ter se umaknila ostudnemu malikovanju. Ali skozi žalostno temoto vila se je kakor blesteča nitka in od ust do ust tudi mej nevérniki izročevala povest, da se bode o tistem času rodil velik Zveličar, kateri bode slednjega človeka obnovil in oblačil. Hrepenenje po njem je bilo sploh po vsem svetu jako živo. Ta povest je izvirala od obljube božje, v raji storjene, ki je kakor iskra tlela v zavesti izgubljenega sveta, a posebno so jo po Arabiji hranili kot predrago izročilo, ker je ondù o preseljevanji Izraelcev iz Egipta v obljubljeni deželi Balaam prorokoval, da bode svitla zvezda izišla iz judovskega ljudstva. Modri in imenitni možjé na Jutrovem, ki so razglabali zvezde na nebu, čitali so v svetih knjigah ali pa tudi slišali od vérnih Judov o tem prorokovanji, ter goreče želeli zagledati zvezdo, katera bi jim oznanila prihod tega od Boga obljubljenega judovskega kralja.

Čas težkega pričakovanja se dopolni, in glej! v ónej tihej noči, ko se je porodilo sv. dete Jezus v ubožnem hlevcu Betlehemeskem, prikazala se je prečudno svitla zvezda na nebu. Nek skrivnosten glas pové trem „modrim“ v Jutrovej deželi,

da ta zvezda pomeni rojstvo našega Odrešenika. Urno otovoré velblode in se odpravijo na pot, da bi za sledom čudne zvezde poiskali sv. dete Jezusa, skazali mu svojo čast in poklonili darov. Ne straši jih ne daljava, ne druge nevarnosti neznanega jim pota. Gredó in gredó dolgo, dokler ne pridejo v Jeruzalem, veliko mesto judovsko. Tù poprašujejo s priprosto besedo: „Kje je rojen kralj judovski? Videli smo njegovo zvezdo na Jutrovem in ga prišli molit.“ — Kralj Herod se tega vprašanja zelo ustraši in ves Jeruzalem ž njim. Takój skliče vse vélike duhovne in pismouke skupaj in je vpraša, kje bi se imel roditi Kristus. A ti mu rekó: „V Betlehemu na Judejskem; kajti stoji pisano po proroku, da iz njega pride vojvoda, kateri bode vladal ljudstvo izraelsko.“

Zvezda, ki je šla pred sv. tremi kralji, pripeljala jih je pred mesto Betlehem do ubožne staje, kamor so pastirji o deževnem in mrzlem vremenu svoje črede gnali. Nad tem ubornim hlevcem obstoji zvezda in razlije svoj žar, kakor bi hotela reči: Tukaj je, katerega iščete. Sv. trije kralji brž raztovoré velblode in s ponižnim spoštovanjem stopijo v hlevce. In kaj vidijo? Vidijo presveto Dete, vidijo njegovo ljubeznivo mater Marijo, ki vsa zamaknena gleda na čudovitega sinčka v svojem naročji; vidijo tudi sv. Jožefa, ki stoji ob strani v nebeške misli utopljen. Vidijo pa tudi óno siromaštvo, v katerem je prišel naš Odrešenik na ta ubogi svet. Ali vse to ne moti sv. treh kraljev. V gorečej ljubezni padejo na kolena pred sv. dete Jezusa, molijo ga, potem pa odpró svoje zaklade in mu darujejo zlatá, kadíla in mire. Vrnejo se potem v domovino z živo vero v svojih sreih ter pripovedujejo, kaj so čudnega videli in slišali o sv. Detetu in materi njegovej. Več kakor trideset let — takó se poročá — živeli so še domá pobožno in sveto. Bog jim pošlje sv. Tomaža v daljno Jutrovo deželo, da je krstí v imenu Jezusovem ter da tudi oni potem oznanujejo po tistej deželi sv. evangelje. Njih svete ostanke prenesli so najpred v Carjigrad, a pozneje v Milan, dokler niso bili v 12. stoletji po cesarji Miroslavu I. preneseni v mesto Kolin na Reni, kder jih še danes katoliški svet pobožno častí.

Ptice po zimi.

Vrana vpije: krá, krá, krá!
Mrzla zima je prišlá;
Slaba zdaj za mé bo tá,
Večkrat bodem strádala!

Vrabcé poje: živ, živ, živ!
Toliko da še sem živ;
Moj želodček prazen je,
Ves od mraza tresem se!

Dé sinica: fúj, ei, fúj!
Deček ljubi čuj me čuj;
Daj mi kako zrnice,
Vrnem ti na vzpómlad vse!

Brglez, zéba, kos, strnád,
So pri nas, jih tare glád,
In še druge ptičice
Nikdar nas ne zapusté.

Vsmili torej se jih zdaj
Živeža jim malo daj,
In vzpomládi s petjem té,
Ptičice razveselé!

Zdravko.